

чувства, ний дигаме гласътъ си въ неговото име, като сме увѣрени, че този гласъ ще се чуе, и че законнитѣ негови желания ще се изпълнятъ.

Царю !

Вѣрността и прѣданността на българский народъ къмъ Османската Империя не сж никакъ сжмнителни. Този народъ е далъ въ течение на вѣкове неопровѣргаеми доказателства за своята примѣрна покорность и миренъ характеръ. Ний, които днесъ говоримъ въ неговото име нежелаемъ друго, освѣнъ да останимъ вѣрни на прѣданията на нашитѣ прадѣди. Но, при всичко това, ний бихме прѣстѣпили една отъ най-священнитѣ си длѣжности, ако да не явѣхме съ дълбоко почитание на Ваше Императорско Величество, че адреситѣ, които въ разни врѣмена сж били поднисани на Ваше Императорско Величество, не сж били винаги истинното изражение за нуждитѣ на българский народъ, и това доказва доста точно, че при сичкото благодарение, което тѣ ужъ изявяваха, днесъ нашитѣ страдания сж достигнали нетѣрпими, щото цѣлъ народъ иска непрѣменно едно дѣятелно и скоро улучшение на сждбата си.

Нека ни бжде простено, да влѣземъ въ нѣколко необходими подробности по тоя прѣдмѣтъ.

Управлението, Ваше Величество, лежи въ най-развителенъ и жалостенъ развратъ.

Правосждието, ако то сжществува, е вѣвѣрено въ ржцѣтѣ на хора невѣжи, а отъ друга страна то е неприспособимо, защото то е основано врѣхъ закони, които не сж никакъ съгласни съ духътъ на нашия вѣкъ.

Българина нѣма никакви права; той не участвува никакъ въ администрацията на държавата, а при това той носи всичкия товаръ на гърбътъ си. За него нѣма права, а само длѣжности. Гласътъ му нийдѣ не се слуша. Той не може даже да се оплаче. Да говори не му е простено, освѣнъ да хвали и одобрява дѣлата на угнѣтателитѣ си.

Данѣцитѣ се умножаватъ до единъ нетѣрпимъ и непоносимъ степенъ; непрѣстанно се искатъ заеми и им-диета, и никога се не връщатъ въ ущѣрбъ на личната собственость, на общия кредитъ и правосждието.